

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Caput 3. An peccata contra naturam in consanguineis, vel affinibus,
habeant malitia, gravem incestus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

S. U N I C V S.

Iudicium Authoris.

26. **F**ateor, hanc sententiam, necessaria consequentione, ex his præmissis deduci: de illius tamen veritate valde dubito, propter specialem deformitatem, quæ in incestu cum matre, ex apprehensione terminorum apparet. Quapropter juxta principia superius à me jacta excusantia cum Div. Thoma ab obligatione confitendi circumstantias notabiliter aggravantes, intra eandem speciem illationem vitari non posse censeo, nisi Vincentio Baronio concedam, incestum non esse unam determinatam speciem luxuriae, sed plures tantâ enim reverentia parentibus præ aliis prosequi debemus, ut incestus cum parentibus execranda sit turpitudine, quadam tantum similitudine, & analogia (ut loquitur Boronius) in cognatos redundas. Ac proinde non solum specie, sed plusquam genere ab incestu cum aliis differre videtur.

27. Dico ergo primò. Inter incestus cum consanguinea, & cum affini, diversitatem esse specificam, ac proinde necessariò in confessione explicandum, an cum matre, an cum noverca. Ita Pat. Granado tract. 9. de Pœnitent. disp. 9. num. 19. Gaspar Hurtado disp. 9. diff. 4. Fagundes libr. 6. in Scalogum, cap. 6. num. 23. 26. & 27. qui pro hac parte refert Navarrum capit. 16. numer. 7. Filium, Valentiam, Azorium, & Lessium: item Vazquez, Suarez, & alii, quos refert, & sequitur Palao tract. 23. disp. unica, punct. 9. numer. 8. & Dicastillo disp. 9. dub. 6. num. 272. Quibus adheret cum Trullenc. Ochagavia & alii. Fr. Franciscus à Jesu Maria, Carmelitanus Excoletatus in cursu Theolog. mor. 1. part. tract. 6. cap. 8. punct. 2. num. 31. Probat ex Granado, quia modus conjunctionis est valde diversus, nam consanguinei ab eadem stipite descendunt, affines verò non. Dico secundo, incestum cum consanguinea in linea recta, & transversali, ut cum matre, & cum sorore, specie distingui, quia filius cum matre ratione sui conjungitur, cum sorore verò ratione parentum, eo quod eadem sit utriusque origo, unde non satisfaciet se accusans; commississe incestum in primo gradu, ut bene contra Baunio tom. 1. tract. 4. docent Henriquez, & Cardin. de Lugo, quos citatos sequuntur Leander disp. 8. §. 3. quasi. 41. & cum Lessio, & Palao, Fr. Franciscus à Jesu Maria, ubi supra.

28. Dico tertio. Incestus in primo gradu lineæ rectæ, specie videtur distingui ab aliis, in gradibus remotioribus ejusdem lineæ: arctior enim reverentia parentibus debetur, cum etiam, quia immediata conjunctio cum prima stipite est diversus ordinis à remota, cum hæc propter illam sit eodem modo discurrendum censeo de primo gradu lineæ transversalis respectu aliorum, cum Lessio, Palao, Leandro, & Fr. Franciscus à Jesu Maria, loco supra citato. Quoad alios verò gradus absque absurdo admitti potest specie non distinguere, ac proinde non debere in confessione explicari, an secundus, an tertius, an quartus, &c. ut cum Lessio, Vazquez, Dicastillo, Palao, & Leandro, bene docet Fr. Franciscus à Jesu Maria. Quia extra gradus in quibus matrimonium jure naturali prohibitum est, præceptum Ecclesiasticum, ex eodem motivo, congressum cum consanguineis, & affinis prohibens, diversas species incestus non constituit; licet intra eandem propter naturalem conjunctionem, aut majorem propinquitatem, unum

peccatum incestus gravius sit alio, de quo inter doctores non est controversia, id eodem opinione ligante circumstantias notabiliter aggravantes considerari, exprimendus est gradus incestus, secus nostra.

29. Adnotare hic non omitam M. Pradonem. Pœnit. quæst. 2. de integrit. confess. dub. 2. fol. 635. num. 30. conatum esse explicare D. Thomam, quod tamen voluerit dicere speciem unam incestus esse, sed tamen non infamam, sed subalternam sub se habentem plures infimas. Verum cum hanc expositionem contra textum esse agnosceret. In quo pro concilianda statuitur, incestum esse unam determinatam speciem luxuriae, & non plures hunc solutioni parum si sensus adit. Secundo dicimus, quod esto illa peccata sunt ejusdem speciei, circumstantia aggravans hic est necessario confitenda, quia distinctum remedium accessus ad matrem, & ad consobrinam uxorem. Pœnitens debet confessori explicare, unde ipse agnoscat, an occasiones sint proximæ, vel remotæ. Ille. Sed quid si semel tantum incestum commiserit? Quid si in eadem domo omnes commorentur, nec separari possint? Quid si omnes complices in eadem domibus habitent? Ad quid complures divites confessori explicanda? Quodnam distinctum remedium pro incestu cum matre non iterando exagrabile est, quod incestu cum consobrina uxore vitando deservire non possit? ergo ex hoc capite nulla esse potest necessitas explicandi circumstantiam personæ, si incestus sint ejusdem speciei; debemus ergo dicere oppositum.

CAP V T III.

An peccata contra naturam in consanguineis, vel affinis habeant malitiam gravem incestus.

30. **P**rima sententia asserit, ejusmodi peccata, etiam in primo gradu, non habere malitiam notam, & consequenter, non esse necessariam in confessione explicare circumstantiam consanguinitatis, vel affinitatis. Ita cum Megala, & Ziprio, docet Diana 3. part. tract. 4. resol. 101. & part. 7. tract. 12. resol. 10. ubi citat Aversam, Trullench, & Mazuchellum. 9. tr. 9. resol. 20. ubi refert Candid. Et sequitur Blachado tom. 1. libr. 2. part. 3. tract. 19. docem. 8. & Remigius in Sum. tract. 2. cap. 6. num. 21. Item Florinus, Hanelus, & Januarius, apud D. Franciscum Verdepo Caramuele, quæst. 4. de incestu, §. 60. fol. 49. Quia adde Bellochium, & Homobonum, quos citat Leander à Murcia in disquis. moral. lib. 2. disp. 19. num. 5. Alii verò limitant, dum non sunt consanguinitas, vel affinitas, in primo, vel in secundo gradu, Ita Bonacin. de matrimonio q. 4. punct. 17. num. 7. & Azor tom. 3. libr. 3. cap. 18. quæst. 5. Quia cap. 20. docet dicendum putat, licet peccatum contra naturam committatur cum femina consanguinea, vel affini extra primum, vel secundum gradum.

31. Meum tamen in hac controversia judicium est, omnem actum carnalem inter consanguineos, in gradibus illis, quibus jure naturæ est interdictum, prohibitum matrimonium, prohibitum etiam esse eodem jure naturali: ac proinde continere eandem speciem incestus distinctam à malitia carnalis castitatem in confessione explicandam. Fundamentum est, quia eadem est utriusque prohibitio, quia

dio: Si enim reverentia conjunctioni sanguinis debita, ex virtute specialis, jure naturæ graviter prohibet copulam inter consanguineos, quo fundamento dici poterit, non prohibere peccata contra ipsam naturam, cum majorem hæc difformitatem continent: Hæc conclusio est contra Dianam, Megalam, & alios num. præcedenti citatos: sed meo judicio est omnino certa, lumineque naturali nota. Quis enim dicet, minus opponi conjunctioni sanguinis sodomiam cum sorore, quam copulam?

32. Dico secundò. In gradibus, in quibus jure naturæ non est prohibitum matrimonium, sed solum præcepto Ecclesiastico, non datur in peccato contra naturam, sive, cum mare, sive cum femina (quidquid contra hanc secundam partem dicat Tancredi cum aliis in *Quæstionibus moral. disp. 6. de Penit. quæst. 27.*) specialis aliqua malitia incestus in confessione necessariò explicanda. Hæc est sententia expressa P. Azor, cui partim consentit Bonacina supra, ut putat probabilem Lugo ubi supra num. 350. quia contrarium, quam ipse amplectitur veriorē vocat. Et in simili eam tenent Bahius de Leon de impedimento cognationis spiritualis, causa 30. §. 2. Acunna tract. de confessorio sollicitante, quæst. 3. num. 33. Probatur: quia, ut ait Azor, jus humanum prohibens matrimonium inter cognatos, & affines, solum prohibet expressè coitus ordinarios, qui sunt servato sexu, & vale naturali. Ergo talis prohibitio non est extendenda ad coitus extraordinarios, seu peccata contra naturam, cum enim lex ista odiosa sit, potius restringenda est, quam extendenda.

33. Ex dictis fit, in peccatis luxuriæ contra naturam, solum reperiri malitiam gravem incestus, quando fuerint cum consanguineis in primo gradu lineæ rectæ; nam in reliquis gradibus, ultra primum in recta lineâ consanguinitatis, non est irritum matrimonium jure naturæ, sed validum, etiam in primo gradu affinitatis, ut videtur est apud Sanchez lib. 7. de Matrim. disp. 51. n. 20. & disp. 52. n. 7. & disp. 66. Addit verò Sanchez eum Ledesma, in aliis gradibus, seu affinitatis, seu consanguinitatis, venialem quandam indecentiam continere copulam, seu matrimonium cum consanguinea, vel affine, quod à fortiori tenendum est de peccatis contra naturam.

34. Obicit Lugo supra n. 346. Eadem ratio prohibendi matrimonium militat ad prohibendum etiam contactum illicitum: ergo omnis contactus illicitus inter consanguineos, vel affines, est jure humano prohibitus: nego consequentiam. Quia lex penalis non est ex identitate rationis ad alios casus extendenda, ut docent Salas, Portel, Bonacina, Sayrus, Suarez, & Valentius, apud Dianam 1. p. 11. r. 26. Unde licet concedamus eandem prohibitionis rationem militare in copula naturali, & contra naturam, hæc tamē de facto non invenitur expressè ab Ecclesia prohibita, secus illa.

35. Obicit secundo, qui consanguineam, seu affinem in tertio, vel quarto gradu turpiter tangit, debet in confessione explicare circumstantiam personæ sanguine, vel affinitate conjunctæ, ut ex communi Doctorum tradit Sanchez de Matrim. lib. 9. disp. 46. num. 18. ergo à fortiori tenebitur explicare, si habuerit concubitum sodomiticum cum tali femina. Cæterum, hæc ratio nihil probat de peccato contra naturam cum masculo, unde turpiter illum tangens, non tenebitur eam circumstantiam aperire, juxta opinionem asserentem, peccata contra naturam, extra gradus ad matrimonium jure naturæ prohibitos, non continere specialem malitiam in-

cestus. Et idem in sodomia cum viro (non verò cum femina) nostram sententiam tenet Tancredi in *Quæstionibus moral. disp. 6. de Penit. quæst. 27. fol. 154.* citans Bellochium, Homobonum, Dianam, Alphonsum de Leon, & putat probabilem apud illum Card. de Lugo.

36. Respondeo secundò, tactus illos cum consanguinea, vel affini etiam in 3. & 4. gradu, debere in communi sententia explicari, quia tactus cum femina habent malitiam copulæ, licet non procedant ex illius intentione, ut pluribus citatis tradit Sanchez supra num. 12. ac proinde eodem jure prohibiti censentur, ac ipsa copula. Quod si adhuc contendas, prædictos tactus, absque intentione copulæ, diversè esse speciei ab illis, ut existimat Lugo *disp. 16. sect. 14. num. 556.* poteris consequenter respondere, circumstantiam consanguinitatis non esse necessario explicandam in tactibus impudicis, absque periculo consentiendi in copulam, ut bene tradit D. Franciscus Verde, opuscul. pro Caramuele quæst. 4. §. 60. fol. 49. dicens, sufficere se accuset * osculatus sum virgi turpiter faminam. Omitto, rationem superius adductam ad probandum Ecclesiastica prohibitionem copulæ non censeri prohibitum peccatum contra naturam, manifestè etiam probare, non esse prohibitos tactus impudicos, si in illis tantum sistatur, absque animo progrediendi ad copulam, & absque ejus periculo: ut simili docet Joannes Sanctius in *selectis disp. 11. num. 11. & 13.* Nam juxta hanc sententiam ad speciem sodomie inchoatæ reducuntur.

CAPVT IV.

An in peccatis contra naturam opus sit in confessione explicare circumstantiam bestialitatis, vel sodomie, vel pollutionis? an sufficiat dicere: peccavi contra naturam in materia castitatis?

37. **V**T principali quæsitio satisfaciatur, necessarium est præmittere doctrinam, ex qua illius congrua ratio petenda est. Omnia peccata contra naturam esse ejusdem speciei infimæ, & per consequens ejusmodi circumstantias esse tantum aggravantes intra eandem speciem (quas non esse ex necessitate confitendas sæpè diximus) affirmant plures, quorum opinionem tenuisse D. Thomam 2. 2. quæst. 154. art. 11. & 12. contendunt non pauci, quos citatos sequitur Illust. Caramuel in *Theolog. Fundam. num. 1199. fol. mibi 580.* inter quos numerat M. Bartolomæum Fumum in *Armilla verb. Luxuria, num. 5. ubi sic ait.* * Vitium contra naturam, licet sit una species secundum D. Thomam multis tamen modis exercetur, & quotquot cum D. Thoma ejusmodi vitium contra naturam, non in plures species, sed in varios peccandi modos, licet alios aliis graviores dividunt. Omnes inquam, contendit Caramuel, pro sua stare sententia adstruente, quoniam peccata contra naturam esse ejusdem speciei infimæ. Pro qua adducit Navarrum, Grassium, Matthiam Pheliphium, & Mag. Andream à Turri Dominicanum, Sacræ Theologiæ professorem, & decem alios, ex variis Religionibus Magistros Lovanienses.

Eam.